

Tirana Calling

Këtë herë më quajnë Emi

by Enkelejd Lamaj

(<http://tiranacalling.files.wordpress.com/2013/01/emi-tc.jpg>)

Këtë herë më quajnë Emi. Emi është emër vajze. Unë jam një vajzë.

E mbaj mend ku jemi njohur. Jemi njohur në një park lodrash. Kjo ka ndodhur shumë kohë përpara. Kur Emi mbushi tre vjeçe, prindërit vendosën që ajo të flinte në dhomën e saj, por planin e realizuan vetëm kur ajo mbushi tre e gjysmë.

Çfarë dhome që i kishin bërë prindërit Emit! Vetëm ta shihnit! Sepse Emi ishte vajza më e mirë në botë! Ajo ishte Princesha e gjithë Botës së tyre. Por Emi s'kishte fjetur ndonjëherë më parë atje. Që prej lindjes, ajo kishte fjetur gjithnjë në dhomën e prindërve. Në fillim në koshin e karrocës, pastaj në krevatin e vogël dhe, më vonë, në

krevatin e prindërve. Midis tyre. Derisa u rrit dhe iu desh të shkonte në dhomën e vet.

Më në fund!

Mamaja e Emit mendonte se kjo ishte shumë e rëndësishme për të ardhmen e saj.

Kështu na paskësh bërë edhe një shoqe e saj!

Babai i Emit s'e kishte problem, por edhe ai qe dakord që kjo do i bënte shumë mirë karakterit të saj.

Kështu na paskësh pas thënë edhe një doktor me emrin Spock, diçka si njëqind vjet më parë!

Natën e parë, Emi qau me të madhe. Të them të drejtën, unë nuk bëra asgjë natën e parë. Kisha pritur aq shumë, saqë, edhe një apo dy net më shumë, nuk besoja se do sillnin ndonjë ndryshim.

Atë natë Ema qau thjesht sepse nuk donte të flinte në dhomë të veçantë. Ishte mësuar tek krevati i madh. Prindërit e saj (mami shumë më shumë, se kështu e pat mësuar ajo shoqja e ngushtë) qenë të përgatitur për të qarën e saj.

– Do mësohet, – tha mami. – Se po s'u mësua tani, më të vështirë do ta këtë, sa më shumë që të rritet.

– Por po qan shumë!

– Lëre të qajë! Herët a vonë do të mësohet dhe do ta kuptojë.

Atë natë, Emi, e kuptoi këtë gjë vetëm pas orës një e ca.

Të nesërmen në darkë, Emi filloi të qajë sërish.

– Dëgjo Emi! – I tha mami. – Kjo është dhoma tënde dhe këtu do flesh sot e tutje. Në qoftë se do të qash, qaj. Sa të duash qaj! Në dhomë me ne nuk vjen më, se tani u rrite. Dhe mos guxo të zbresësh nga krevati vetë, se ta griva mishin!

– Kështu duhet bërë, – i tha pastaj të shoqit, kur doli në korridor.

Ia kishte thënë shoqja asaj!

Kur Emi mbeti sërish vetëm, vazhdoi të qajë dhe, pas fare pak, ia dha piskamës me të gjithë forcën e saj.

Unë prita disa minuta të tjera dhe, kur pashë se askush nuk hyri në dhomën e saj, fillova të dal jashtë.

Emi filloi të përleshej me veten: u rrotullua nëpër krevat, u përplas pas mbrojtëses prej druri, u shtri mbi jastëk, hyri poshtë tij, u çua ndenjor dhe mori jastëkun në prehër, u shtri përsëri, u mbulua, u zbulua. U mbulua përsëri. Pastaj nxori vetëm njërin këmbë jashtë.

Dhe filloi të përpëlitej.

E gjitha ujë në djersë!

Djersa isha unë.

Sa më shumë bëhej me djersë, aq më shumë dilja unë. Shumë shpejt lëkura e saj filloi të shkëlqejë nën dritën e zbehtë të natës, që hynte nga perdet pak të hapura të dritares dhe lëpinte imazhet e “Winx”—ave mbi krevatin e saj. Shputat e këmbëve dhe pëllëmbët e duarve iu u bënë flakë të kuqe, lëkura e tyre filloi të bëhej e lëmuar. Poret, shenjat e gishtërinjve, qimet e tyre: të gjitha u shkrinë nën lagështirën e kripur të djersës.

Nën përqafimin tim.

Në dhomën tjetër, prindërit e Emit dëgjonin. Por nuk lëviznin. Njërit ia kishte thënë ai doktori me emrin Spock. Tjetrës ia kishte thënë shoqja e ngushtë.

Të nesërmen në mëngjes, rrugës për në kopsht, Emi nuk i foli as mamit e as babit. Por atje, në kopsht, ajo pyeti edukatoren.

Për fat të mirë, edukatorja nuk besonte. Kurse qeskat postë syve, ajo ia atribuoi gjumit të sikletshëm, për shkak të ndërrimit të krevatit.

— Edhe të rriturit, — i shpjegoi edukatorja, — ndodh që të kenë shumë

siklet kur ndërrojnë krevatin e gjumit.

– Ça është sikleti, edukatore?

Edukatorja qeshi me të madhe dhe i përkëdheli flokët. Nuk iu përgjigj. Për të vërtetuar teorinë e saj, ajo, atë drekë, bëri një gjë: Emin e vuri të flinte tek krevati i Nikolës, kurse Nikolën e vuri të flinte tek krevati i Emës.

Që të dyja fjetën top.

Pasdreke, kur erdhi për ta marrë me makinë, mami i solli një Tinkerbell, që ia kishte blerë atë paradite.

– Sonte do e marr që të flejë me mua, që të më mbrojë nga djersa, – tha Emi tërë shend.

– Të të mbrojë nga djersa?!

– Po, nga djersa. lllllhhh sa e keqe që është ajo!

Ja, ç'bëjnë fëmijët! Gjithnjë i shkojnë gjërat ashtu siç janë në të vërtetë!

Për fat, të rriturit jo!

– Unë s't'i gjeta të lagura rrobat sot në mëngjes, – i tha mami Emit,

duke e parë përmes pasqyrës së brendshme të makinës. – Me siguri që ke parë ndonjë ëndërr, ngaqë ke ndërruar krevatin.

Tek pasqyra e brendshme e makinës Ema kreu flokët e zanës. Nuk foli.

Në darkë Emi përplasi këmbët, u shtri mbi çimento dhe kukullën e përplasi pas murit. Nuk donte të flinte në krevatin e saj, sepse atje ishte djersa. Ajo nuk e donte djersën. Se ajo i shkrinte lëkurën.

E ëma e qëllloi në krah. E qëllloi në kofshë. E qëllloi në tule.

Kështu na paskësh bërë edhe ajo shoqja e saj e ngushtë, pra!

Babai i Emit qëndroi mënjanë. Tashmë e kishin bërë zgjedhjen dhe, ata, prindërit, duhej të ishin në një mendje. Këtë, e kishte thënë mamaja e Emit.

Unë prita në qetësi, derisa Emi u ngrit peshë dhe u hodh mbi krevatin e vet. Atje, ajo u ngrit sërish dhe kërkoi të dilte nga dhoma.

Po të kam xhan, o ma! Po të dua shumë! O ba! Nuk dua të fle vetëm! Të kam xhan! Të kam xhaaaan!

– Dy mundësi ke, – i tha e ëma. – Ose fli vetë, që unë të ta lë derën e dhomës hapur, ose unë ta mbyll me çelës dhe bëj ç’të duash, pastaj. S’paske ndenjur zgjuar gjithë natën!

Me lotët çurg, Emi u shtri në krevat. Qëndroi zgjuar për gjatë, por dikur, e zuri gjumi.

Atëherë filloi të djersijë.

Në gjumë, Emi u rrotullua. Ngriti njëren dorë dhe, me të, kroi krahun tjetër. Pastaj bëri të njëjtën gjë me dorën tjetër. Disa herë rënkoi, por, në fund, u qetësua.

E edhe unë.

Të nesërmen në mëngjes balli i Emit përvëlonte. I matën temperaturën. Tridhjetenëntë e dy vija! Doktor i erdhi pas një ore, pyeti dhe mësoi se Emi kishte pirë *Ta-ki-pi-ri-në*.

Por temperaturën e kishte akoma tridhjetetetë e tetë.

Çfarë kishte ngrënë... çfarë kishte pirë... ku kishte qenë... çfarë kishte bërë... si kishte qenë veshur...

Këto, doktori, i mësoi të gjitha, por, se ç'kishte Emi nuk e mësoi dot. Duheshin analiza. Pas dy orësh i bënë një *supostë*. Përsëri asgjë. Ishte e çuditshme që nuk po reagonte.

Askush nuk e vuri re se ajo nuk djersinte më.

Atë natë prindërit e morën vajzën në krevatin e tyre. Të nesërmen në

mëngjes, kur u zgjuan, ajo nuk ishte më aty. E alarmuar, mamaja e Emit zgjoi babanë e Emit nga gjumi. Të dy, pastaj, shtynë mbulesën dhe vrapuan për tek dhoma e saj.

– Emi! – Thirrën të dy në një gojë.

Për një çast nuk e ktheva kokën, sepse nuk e kuptova që po më thërrisnin mua. Qëndrova shtrirë, duke rrotulluar dorën që kisha para syve, si të isha duke e parë për herë të parë, ndërkohë që kisha gjithë mëngjesin që e shihja. Isha i mrekulluar pas përthyerjes së dritës mbi qimet e holla në kurrizin e saj. Por, kur ata thirrën për së dyti, u kujtova.

Ema, tani, isha unë.

Ktheva kokën nga ata.

Mamaja erdhi e u ul pranë meje dhe vuri dorën mbi ballin e Emit.

– S’paske më temperaturë!

– Po si ke ikur ashtu natën?! – Pyeti babi i Emit.

– Doja të flija këtu, – thashë.

Babi i Emit vuri buzën në gaz, kurse mami i saj çoi dorën mbi zemër, pastaj u përkul dhe më përqafoi. – Të dua shumë! – Tha. – Sot do rrish në shtëpi me mamin, mirë? Se babi do shkojë në punë.

– Me *mamin*?!

– Po me mamin. Jo me babin.

Me mamin! Jo me babin!

Sa e bukur është fjala mami!

Edhe babi është fjalë e bukur!

– Mami! Babi! – Thirra, kur ata po linin dhomën. – Që sot e tutje unë do fle vetëm këtu, – thashë. – Në dhomën *time*.

– Oh, shpiiiiirt i mami!

– Po mos më thirrni natën! Nuk ju marr në dhomën time, ta dini!

– Si zemër të ka mami!

– E moj, ke parë ti!

Ata dolën dhe unë mbeta vetëm, me qimet e dorës së vockël që shndrinin nën dritën e diellit mëngjesor. Një mizë u ul mbi nyjën e gishtit tregues. Gishti djersiu në çast. Miza tentoi të ngrihej në ajër, por këmbëkat e vogla i qenë ngjitur fort pas djersës. Atëherë ajo filloi të rrahë krahët me forcë.

Unë qëndrova ashtu, pa lëvizur, për një kohë shumë të gjatë, derisa edhe miza qëndroi pa lëvizur. Pastaj e qëllova mizën dhe e flakërive mbi tapetin e dhomës.

Tani më kanë nxjerrë në kopësht. Më kanë rrethuar me lodra. Kam edhe një fletore dhe ca lapsa për të ngjyrosur. Me këto jam duke luajtur. Herë pas here, më ndalon në trup ndonjë mizë, a ndonjë gjë tjetër, me apo pa krahë. Atëherë unë qëndroj pa lëvizur dhe djersij. Dhe e shikoj derisa edhe ajo të qëndrojë pa lëvizur. Kur më thërrasin Emi, përgjigjem.

Tani e kujtoj gjithnjë.

Këtë herë më quajnë Emi.

#

© (<http://enkelejd Lamaj.com/>) Enkelejd Lamaj
(<http://enkelejd Lamaj.com/>) / 2013 (<http://enkelejd Lamaj.com/>)

Check Enkelejd Lamaj's books on Goodreads
([http://www.goodreads.com/author/show/5286147.Enkelejd_Lamaj?
utm_medium=api&utm_source=author_widget](http://www.goodreads.com/author/show/5286147.Enkelejd_Lamaj?utm_medium=api&utm_source=author_widget))

([http://www.goodreads.com/book/show/13722839-libri-i-bardhe?
utm_medium=api&utm_source=author_widget](http://www.goodreads.com/book/show/13722839-libri-i-bardhe?utm_medium=api&utm_source=author_widget))

Libri i bardhe (Albanian Edition) (http://www.goodreads.com/book/show/13722839-libri-i-bardhe?utm_medium=api&utm_source=author_widget)

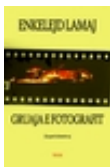
(http://www.goodreads.com/book/show/17185163-gjimnazistet-e-semure?utm_medium=api&utm_source=author_widget)

Gjimnazistet e semure (http://www.goodreads.com/book/show/17185163-gjimnazistet-e-semure?utm_medium=api&utm_source=author_widget)

(http://www.goodreads.com/book/show/17185148-taxi-5?utm_medium=api&utm_source=author_widget)

Taxi 5 (http://www.goodreads.com/book/show/17185148-taxi-5?utm_medium=api&utm_source=author_widget)

(http://www.goodreads.com/book/show/17185080-gruaja-e-fotografit?utm_medium=api&utm_source=author_widget)

Gruaja e fotografit (http://www.goodreads.com/book/show/17185080-gruaja-e-fotografit?utm_medium=api&utm_source=author_widget)

(http://www.goodreads.com/book/show/17185138-kercimi-i-pare?utm_medium=api&utm_source=author_widget)

Kercimi i pare (http://www.goodreads.com/book/show/17185138-kercimi-i-pare?utm_medium=api&utm_source=author_widget)

Tags: [enkelejd lamaj](http://tiranacalling.wordpress.com/tag/enkelejd-lamaj/) (<http://tiranacalling.wordpress.com/tag/enkelejd-lamaj/>), [kete here me quajne emi](http://tiranacalling.wordpress.com/tag/kete-here-me-quajne-emi/) (<http://tiranacalling.wordpress.com/tag/kete-here-me-quajne-emi/>), [tregim shqip](http://tiranacalling.wordpress.com/tag/tregim-shqip/) (<http://tiranacalling.wordpress.com/tag/tregim-shqip/>)

This entry was posted on 02/02/2013 at 04:04 and is filed under [Kënaqësia për të patur frikë](#), [Letërsi](#). You can follow any responses to this entry through the [RSS 2.0](#) feed. You can [leave a response](#), or [trackback](#) from your own site.

3 Responses to “Këtë herë më quajnë Emi”

1. *InesA* Says:

02/02/2013 at 17:42

Shume i bukur tregimi. Por edhe shume trazues njekohesisht.

2. *Andi* Says:04/02/2013 at 11:19

Pak si ideja e Fallen.

Nice!

3. *Elona* Says:04/02/2013 at 13:16

Ne qofte se qellimi i autorit me kete tregim ka qene te te linte pa gjume gjithe naten, me njerin vesh ngritur ne drejtim te dhomes se femijes... ia ka arritur plotesisht! Komplimente!

Theme: Kubrick. Blog at WordPress.com.Entries (RSS) and Comments (RSS).